

СІМЕЙНЕ ВОГНИЩЕ СЕЛО БЕРЕЖЕ

Ніговищі – одне з найменших сільських поселень Зарічненщини. Хоча й наймолодше. Бо ж засноване менше ста років тому. Та доля лукава зіграла із зеленочубим селом недобрый жарт. Спочатку щедро заселила Ніговищі молодими працелюбами, вдихнула в поселення край озера благодатне життя, а через піввіку повела своїми шляхами-дорогами його мешканців далеко від отчих порогів. Зачинила свої двері сільська школа, стих тупіт на ганку місцевого клубу, відслужив своє й магазин споживчої кооперації. Півтора десятка жилих хатин та до

Жменька людей у Ніговищах полишилась, - не без жалю повідує Валентина Іванівна. – А як колись ми раділи нашим селом, як добре нам в ньому жилося! Я, після десятого класу, вчилася у Прикладницькій школі, в Ніговищах полишилась. Мама слаба була, то біля неї зосталася. Й чоловік мій місцевий. До армії в радгоспі на тракторі працював, й після армії трактористом трудився. Щитай, весь вік, до пенсії. А я й бригадиром була, й депутатом скільки літ обирали. А перш-на перш, як тільки ферму в нас побудували, - дояркою пішла працювати. Й доглядала ще телят. Ферма величезна, корови молоді, ті, що першими телятами були, в чотири ряди стояли. На фермі – одні ніговищанці трудились. Й такі всі раді були! Ви тільки подумайте: в себе, на місці, мали зарплату по шістсот рублів. Які то гроші на ті часи були! Апарати гуділи на все село. Людей було - не те, що зараз. Всі за-

доволені – в селі таку зарплату мати. І гроші всі – на книжку, на книжку. А що ж, діти малі, підроснуть, а ми вже для них заощадження маємо. Пропало все: і гроші наші, і ферма розпалась, і село зміліло. Останні шість років, допоки ще було колективне господарство, я за бригадира в селі була.

на честь підприємця Василя Шведа його називає. **◆ КРАЯНИ** Бо ж привозить нам той чоловік у село все, що треба: продукти, господарчі якісь товари – хто, що замовляє. Ще й, дякуємо йому, газети в Ніговищі доставляє. Ото ми вже всі, хто як здужає, спішимо до гурту на те свято. Отоварюємось, спілкуємось одне з одним. Так добре стає на душі. Ще якось і людьми комусь потрібними себе відчуваємо. На цілий тиждень того заряду вистачає. Аж поки знов святий Василь до нас не завітає, - сміється Валентина Іванівна.

Повідує колишній бригадир про те, що зовсім поруч, всього за 12 кілометрів від Ніговищ, по-справжньому раює волинське село Дольськ. Там і дорога, дай Боже, й транспорт сюди-туди курсує, молоді вистачає, бо вона не поспішає полишати село, будинки нові зводять, працюють магазини, сяка така робота в людей є. Зовсім інший вимір життя. А в Ніговищах воно тепліє, допоки ще горять сімейні вогнища десятка подружніх пар. Найбільше, про що шкодує моя співрозмовниця, – це не плин часу й не те, що молоді роки спливли за водою. Шкода, що поруч нема дітей, що не жебонить в хаті сміх внучат. Цей жаль найбільше крає серце, - каже жінка. Допоки здужає, старається, щоб дім мав гарний вигляд. Дбає про квітники весною та влітку. Бо ж в цю пору найчастіше на гостину приїздять сини, донька, онуки. Старається Валентина Іванівна припасти для них ягід та грибів, допоки сила на те є. А ще жінка довірливо повідує,

тридцяти мешканців у них - ото й все, що полишилось від наймолодшого села Зарічненщини. Та, попри все, відрадно, що в ньому таки тепліє життя. Й найбільшим його оберегом є кілька сімейних вогнищ. Валентина Іванівна та Григорій Григорович Веренічі - одна з тих подружніх пар, що бере-

жуть Ніговищі на цьому світі.

Віднайти дім, де мешкає подружжя, труда не склало. Край шляху, вирізаючи стару вільху, заповзято трудився літній чоловік. Його й поспитали, де живе колишній ніговищанський бригадир - Валентина Вереніч.

- А он, навпроти ферми вуличка – трохи проїхатись тра, а там і хата буде. Що за люди дружиною моєю цікавляться?

- То на ловця і звір біжить, - жартома повідуємо Григорію Григоровичу, хто ми й що ми. А чоловік люб'язно погоджується провести нас до своєї домівки.

Господиню застали за дещо незвичним для лютого-місяця заняттям: копала на городі топінамбур.

- Доки сніг знову не випав і земля відтала – то є добра нагода підкинути свіжих вітамінів для птиці та свиней, - повідує Валентина Іванівна й щиро припрошує до хати. Господар поспішає до полишеного місця роботи. Сільський голова попросив розчистити від заростей узбіччя дороги: й для громади добро, і для власної господи неабияка користь – дровцят можна до наступної зими припасти.

Добротна сільська хатина стрічає неймовірним спокоєм та затишком. Він – від духмяного, щойноспеченого хліба, що покоїться на столі, та хідничках ручної роботи, що їми щедро встелена долівка.

- Великі у вас покої, - зауважую до господині.

- Еге ж, великі. Старались, будувались, бо троє дітей мали, а тепер вдвох з господарем вікуємо. Розлетілись дітки. Й не лише наші.

Трохи й лячно було на себе такі обов'язки брати, але погодилась. Поля далеко – в Гориничах, Сенчицях, Прикладниках. Возили й на буряки, й картоплю перебирати. Все, що треба було, робили. Люди мене слухали, то нарікати й не було на кого. Таке життя було в наших Ніговищах. Веселоців хватало. Автобус ходив, магазин працював, клуб, школа своя була. А тепер – глухо. Наші сини - на Білорусі, донька - в Зарічному. В хаті – пуста. Веселій було, коли по сусідству сімейка молода поселилась – Саша Пожарський з жіночкою і дітками. Вони до мене прибіжать, я до них зайду – то нібито власних онуків побачила. А тепер ця сімейка в іншому кутку Ніговищ хатинку обживає. А на їх місці лісоруби із Зарічного квартирують. Вдень хлопці на роботі натомляться, вечором їм відпочити тра. Нам усім в Ніговищах за розраду вівторок, або, як каже мій чоловік, – день святого Василя. То він так

– то й поготів. Ми й сина на його честь Григорієм нарекли. А він і своєму синочку ймення таке дав. Тож, у нашій сім'ї аж три Григорії Григоровичі! - із задоволенням констатує моя співрозмовниця.

На зворотньому шляху ще на якусь мить призупинились біля Григорія Вереніча. Поспитали, чи є час побалакати.

- Врем'я у нас тут вистачає. Воно – все наше. Бо ж живемо без поспіху, - поважно мовить чоловік і собі повідує за життя-буття свого села. Шкода, каже, що вся його слава в минулому. А їм випала доля бути лиш стражниками цього Божого закутку. Діти не раз вже кликали батьків до себе. Тільки ось прикипіли вони серцем до своїх Ніговищ. Йому особисто тут найбільша воля – все-все довкруг своє, рідне, близьке: ліс, озеро, рибалка. Тут роки молоді пройшли. Й те все тримає своїм магнітом. Бо ж треба комусь і Ніговищі берегти.

Галина ГАВРИЛОВИЧ